

LIÊN HÀ TRONG TÔI LÀ...

Thưở 15 ta gửi lại hiên nhà KÝ ỨC THANH XUÂN KHÔNG DANG DỖ

Lớp A-K24, niên khóa 1987 - 1990

Có những ngày tháng trôi qua tưởng chừng như gió thoảng, nhưng khi quay đầu nhìn lại, cả một bầu trời thanh xuân bỗng chốc ùa về khiến sống mũi cay cay. Tuổi mười lăm năm ấy, chúng tôi mang theo hơi thở của những làng quê thuần hậu từ Thụy Lâm, Liên Hà, Vân Hà, đến Dục Tú, Việt Hùng, Thị Trấn... bước vào cánh cổng trường THPT Liên Hà với sự ngỡ ngàng, hồn nhiên giữa thời kỳ đất nước bắt đầu chuyển mình từ bao cấp sang đổi mới.

*Ta về đây ôm lấy những ngày khờ
Ôm cả những giấc mơ từng vụn vỡ
Bạn bè ơi, thanh xuân không dang dở
Chỉ nép mình trong ký ức, ngủ say...*

Đã rồi năm mười bảy tuổi cất bước ra đi, mang theo một phần ký ức rực rỡ nhất gửi lại nơi hiên nhà. Chuyến tàu mang tên Lớp A (K24) niên khóa 1987-1990 đã chở đầy những tháng năm thiếu thốn nhưng ngập tràn tiếng cười, nơi thanh xuân của chúng tôi chưa bao giờ dang dở, mà chỉ đang ngủ say chờ ngày thức giấc.

BANCÓ NHÂNRABAN Ở CHỖ NÀO

TUỔI MƯỜI LĂM LẮM LEM BÙN ĐẤT NHƯNG HỒN NHIÊN TRONG TRẺO

Thế hệ chúng tôi đi học trong giai đoạn gian khó, con đường đến với tri thức luôn hòa lẫn cùng những giọt mồ hôi nhọc nhằn. Nhưng có lẽ chính sự thiếu thốn ấy đã tạo nên một "sự bình đẳng về tinh thần", nhào nặn nên một tập thể AK24 gắn kết và bản lĩnh.

- Ký ức không thể quên là những buổi lội bùn cuốc đất, tát nước bằng gàu dai từ ao lên cao để cấy lúa ở khu ruộng cuối trường. Đất pha sét cứng đầu, cầm mạ chỗ này lại treo sang chỗ khác.
- Làm sao quên được hương vị "ngon lạ kỳ" của những bữa tiệc lén lút trong lớp, khi cả bọn lôi chiếc nắp vung xoong 60 ra rang từng nắm ngô (được trưng dụng từ khẩu phần của lợn) rồi chia nhau ăn rả rích.
- Là những buổi trực nhật rượt đuổi khi lợn xông chuồng, những lần "đột kích" vườn trường hái trộm táo hay vãi mồ hôi đi đóng gạch giữa ngày hè oi ả.
- Là những ngày đạp xe trên con đường đất lầy lội, có người trơn trượt ngã nhào xuống ruộng, quần áo bê bết bùn, người đau ê ẩm nhưng bụng vẫn quặn lên vì cười.

LIÊN HÀ TRONG TÔI LÀ...

Thưở 15 ta gửi lại hiên nhà KÝ ỨC THANH XUÂN KHÔNG DANG ĐỎ

Lớp A-K24, niên khóa 1987 - 1990

NHỮNG RUNG ĐỘNG E ẤP THUỞ GIAO THỜI

Tình bạn năm ấy mộc mạc, ngây ngô và đầy rụt rè. Nam nữ học chung một lớp mà vẫn e dè, giữ một khoảng cách vô hình tinh khôi.

- Giờ ra chơi, các bạn nam thường rủ nhau ra ngồi xếp thành một hàng ngoài hành lang, còn các bạn nữ thì quây quần trong lớp ríu rít chuyện trò.
- Ấy vậy mà tuổi mới lớn vẫn có những rung động khẽ khàng, gói ghém cẩn thận qua những bức thư tay nhét vội vào ngăn bàn. Trớ trêu thay, bí mật tuổi hồng ấy lại bị nhóm bạn tinh nghịch lén rút ra đọc, rồi kéo nhau ra góc sân cười rúc rích, chọc ghẹo đến đỏ cả mặt.
- Thanh xuân còn là những khoảng khắc ngưng ngừng vô cùng đáng yêu: Màn múa "Gặt lúa đêm trăng" với trang phục tự chế bằng giấy bạc lóng ngóng trong nhịp trống "tùng tùng các", hay sự nhút nhát đến cùng cực của một Bạn Trai khi không dám ăn dù chỉ một miếng kẹo lúc ngồi gần các bạn nữ trong buổi liên hoan chia tay.
- Không có điện thoại hay mạng xã hội, chúng tôi kết nối với nhau qua những cuốn lưu bút truyền tay, những ánh mắt nhìn trộm chân thành để sưởi ấm cho nhau suốt hành trình trưởng thành.

BÓNG DÁNG NHỮNG "NGƯỜI LÁI ĐÒ" GOM NHẶT YÊU THƯƠNG

Giữa sự thiếu thốn về vật chất, tầm vóc của người thầy năm ấy không nằm ở những giáo án cầu kỳ mà ở sự bao dung và lòng tận tâm vô điều kiện.

Cô Thêu (Chủ nhiệm/Dạy Văn): Hình ảnh cô với dáng người nhỏ nhắn, nhanh nhẹn, tay luôn vo tròn chiếc giẻ lau thoăn thoắt trên bục giảng mãi in đậm trong tâm trí. Căn hộ tập thể của cô chật hẹp, nơi cô vừa chăm chồng thương bệnh, nuôi hai con nhỏ và mẹ già, nhưng vẫn chừa một lối đi cạnh giường ngủ cho học trò gửi xe đạp. Những buổi lao động bắt được mỡ cá tép, cô lại tỉ mẩn nấu cho trò ăn trưa. Lời cô dặn: "Dù sau này các em có làm bất cứ cái gì thì cốt lõi của nó các em phải có văn học" đã trở thành kim chỉ nam nuôi dưỡng tâm hồn bao thế hệ.

Thầy Hạnh (Dạy Toán): Người thầy hiền hậu gắn liền với chiếc xe đạp "đặc chủng": không chắn bùn, lốp quần đầy dây cao su, xích luôn tuột và cái ghi đông nếu đẩy nhẹ có thể quay tròn mấy vòng. Dù tay lấm lem dầu mỡ vì sửa xe dọc đường, nụ cười thầy vẫn rạng rỡ và luôn có mặt đúng giờ. Thầy bảo, quãng đường đạp xe chính là lúc thầy tư duy tìm lời giải cho các bài toán khó. Nhớ mãi cái ngày 20/11 năm đó, cả lớp đã rủ nhau góp những đồng tiền ít ỏi mua tặng thầy chiếc đèn đĩa và bộ xích líp mới. Sự tận tâm của thầy còn đi xa hơn cả bục giảng, như khi thầy đứng ra bảo lãnh cho con gái một Bạn trong lớp vào lớp chọn, mở ra một tương lai xán lạn cho cô học trò nhỏ.

LIÊN HÀ TRONG TÔI LÀ...

Thưở 15 ta gửi lại hiên nhà KÝ ỨC THANH XUÂN KHÔNG DANG DỖ

Lớp A-K24, niên khóa 1987 - 1990

GẦN 40 NĂM NHÌN LẠI: VẪN GẶP NHAU Ở NƠI BẮT ĐẦU

Ở cái tuổi ngoài 50, khi đã nếm trải đủ hương vị của cuộc đời, chúng tôi thấu hiểu chân lý của sự "trở về". Trở về mái trường xưa không đơn thuần chỉ là một chuyến thăm, mà thực sự là một chuyến hành trình "về với con người thật của mình" – một bản ngã nguyên sơ, không tì vết, không bị bủa vây bởi những áp lực danh lợi. Ở nơi đó, ta được sống lại là một cô, cậu học trò mười lăm tuổi, hồn nhiên, vô tư và trong trẻo nhất. Trở về không chỉ là chạm mặt những cảnh cũ người xưa, mà là trở về với cội nguồn cảm xúc, trút bỏ hoàn toàn những chiếc áo giáp mưu sinh để tâm hồn được thanh lọc và nung nấu trong sự an yên.

Thanh xuân ấy dường đã qua đi, dấu những gương mặt trong bức ảnh ngày nào giờ đã điểm vết hằn của thời gian, nhưng tâm hồn chúng tôi vẫn vẹn nguyên sự hồn nhiên như ngày đầu tựu trường. Xin gửi lời tri ân sâu sắc nhất đến mái trường THPT Liên Hà trong dấu mốc 60 năm lịch sử.

Thanh xuân của Lớp A (K24) không mất đi, nó chỉ đang nép mình trong những ký ức tuyệt đẹp, ru mãi khúc tình ca dưới mái hiên nhà Liên Hà.

*Không cần phải vĩ đại hay lớn lao
Chỉ cần về thấy tim mình vẫn ấm
Nghe tiếng trống nhịp đều vang trong ngực
Ta mỉm cười chào... Ta của ngày xưa.*

" LỚP A - K24 "